

Puntdevista 22. Amb la tristor compartida i l'esperança confortadora (3/10/2017)

En el passat puntdevista opinava sobre la necessitat que, de manera objectiva, s'informés en les escoles, especialment a la ESO, sobre las opcions que es presentaven davant d'un referèndum programat per al passat dia 1. Les argumentacions es podrien utilitzar per a defensar les diverses posicions que hi havia: votar, no votar, votar en un sentit, votar en el altre, etc. Els alumnes tenen dret a ser informats sobre una realitat que els envolta i s'han de formar la seva opinió amb criteris raonats.

Passat el dia de la convocatòria del dia 1 i atesos els tristos esdeveniments que han donat la volta al món, on s'han vist escenes de violència totalment inadmissibles, a més de les viscudes per molts en pròpia carn, les institucions educatives de tot tipus i les escoles en particular, han de tractar el tema amb una perspectiva que no suposi llunyania ni pretesa objectivitat, sinó proximitat i clar posicionament en defensa de la no violència, de la llibertat d'expressió i del conjunt dels drets humans. Els futurs ciutadans del nostre país han de saber què ha passat i quins drets s'han vulnerat de manera flagrant. Això no és adoctrinament, això és ser fidel a la veritat.

Hi ha moments on no valen les ambigüitats vers la violència física i les vexacions personals, siguin a dones, homes, gent jove o gent gran. És moment de denunciar el que suposa franca vulneració de drets i alhora valorar el diàleg i l'empatia com a eines per a resoldre els conflictes. Aquest és el missatge que els educadors hem de transmetre.

Cap altre coneixement curricular és tan necessari de tractar en les nostres aules en aquests dies com els Drets Humans, els organismes internacionals que els defensen, les lleis que els han d'emperrar, la funció de les policies en els països democràtics, etc. etc. Es podrà partir d'imatges i gravacions sonores que ha estat àmpliament difoses, d'experiències viscudes pels propis alumnes si han acompanyat als seus pares als col·legis electorals – per cert, decisió plenament justificada per educar per a la ciutadania, a banda de necessitats familiars concretes -, de vivències explicades per persones pròximes, ... sense oblidar que en alguns casos les destrosses fetes a les mateixes instal·lacions escolars són un altre punt de partida; la vivència de l'aturada general del nostre país en el dia que escric aquest text és una altra font de reflexió.

Estem en un context educatiu i, lògicament, s'ha de fomentar el compromís personal vers els valors universals, davant dels quals no hi pot haver indiferència ni neutralitat, però s'ha de fer defensant les idees nobles i no fomentant l'odi vers persones o col·lectius concrets. La força de la raó ha de prevaldre sobre la raó de la força. L'admirable comportament de la població davant fets violents ha de ser la millor lliçó per a uns infants i adolescents que en poc temps han de ser els protagonistes plens de la destinació del nostre país, de la Catalunya lliure i socialment justa que la gran majoria dels ciutadans catalans desitgem.

Els qui som ja un xic grans em retornat a temps viscuts, que pensàvem que no tornaríem a veure mai més. Per als més joves, aquests dies han de ser una prova de foc per situar-se en un context que si el volen canviar i no desitgen que sigui l'habitual en les seves vides, els demanarà un esforç suplementari. Els temps són difícils per a la joventut en molts aspectes, però per als catalans conscienciats encara més, perquè tenim un context polític més complicat que altres. Però els joves i no tan joves catalans han de tenir la confiança que el futur es pot construir, que no està determinat enlloc.

Encara que escrit sota la tristesa i l'emoció dels moments que ens toca viure, m'uneixo a la gran majoria de la població catalana que no volem altra cosa que ser rectors del nostre destí, i conviure internament i amb els altres pobles en pau i amb respectiva col·laboració i solidaritat. Hi tenim dret i ens ho hem guanyat.

Jaume Sarramona

(www.sarramona.net)